

> הבלוג של shahf11

24 ביוני 2009, 11:27

החיים זה לא הכל...
המשמעות שלהם חשובה יותר.

גיברת מי נתן לך רישיון?

פורסם ב 3 במאי 2009, 15:08 בכללי

טוב, חייבת להודות שעוד לא פנו אלי עם המשפט האלמותי הזה. אבל חוץ מזה... אלפי אנשים אשר זכו לנסוע מלפני מאחורי ומצדדי, ללא ספק תוהים בליבם איך נהגת כמוני נמצאת על הכביש.

הכל התחיל מזה שבגיל 17 סרבתי בנימוס ואחר כך בתוקף להורי אשר רצו לשדך ביני לבין מורה הנהיגה השכונתי.
"למה לי רישיון?" עניתי לאבי המפציר. "אני מגיעה לכל מקום באופני החלודות. ואם אני צריכה יש לי אותך!!!!" סיוטים נוראים על כך שאני נמצאת בצומת מוקפת מכוניות צופרות ואין לי מושג איך לחלץ את עצמי, ליוו אותי במשך ימים ארוכים ועזרו לי להתבצר בחוסר הנכונות שלי ללמוד נהיגה.

בגיל 25 גיליתי שאם לא יהיה לי רישיון אהיה נידונה לשהות בביתי הקט בלי יכולת להתקדם. כי ככה זה כשבחרים לגור על הר.

וכך באומץ לב ראוי לציון נפגשתי עם מורה הנהיגה הג'ינג'י שלי. בתחילה הכל דווקא הלך כשורה. החלטתי שאני לא לוקחת באופן אישי את הולכי הרגל אשר שמטו עצמם לשיחים הקוצניים בחולפי על פניהם. גם חניה במרחק חמישה מטר מהמדרכה לא גרמה לי לרגשי נחיתות (אם אופנוע ירצה לחנות פה יהיה לו גם מקום. ניסיתי לשכנע את הג'ינג'י). בשיעור בו למדנו לזנק בעליה זינקתי מרוב אימה מן המכונית וכמעט קיפדתי את חיי של הג'ינג'י. ביום הטסט הג'ינג'י היה חיוור ומבועת. אחת התלמידות הכושלות ביותר בחייו העמידה את המוניטין שלו במבחן.

אך אני חייכתי את חיוכי המסנוור, דרכתי עם רגלי הארוכה על הגז ושעטתי כמטורפת בחוצות העיר חדרה. בסיום הטסט עצרתי בחריקת בלמים צורמנית. טפחתי קלות על כתפיו של הבוחן הקפוא מאימה. ויצאתי שמחה וטובת לב לכוון בית הספר לנהיגה שלי.
הג'ינג'י כבר עמד בחוץ. הפעם היה סמוק (ואין לשלול את האפשרות שלגם משהו להרגעה). הוא לחץ את ידי בחוזקה, נתן לי שי שלט "נהגת חדשה" ואיחל לי חיים ארוכים.
מנקודה זו ואילך, כל אפיזודה הקשורה בנהיגה גורמת לי לתוגתיות עצומה. אני משוחחת עם עצמי תוך כדי. מאותתת כאשר צריך וגם כשלא. בטוחה שהמנורה האדומה הנדלקת במכונית היא לצורכי דקורציה בלבד. ויודעת שמכונית יכולה לנסוע גם ללא דלק. עובדה!!!
אין צורך שאומר לנוסעים איתי לחגור חגורת בטיחות. הם עושים זאת באופן אינסטנקטיבי. רמזורים הם בגדר המלצה בלבד. אני איכשהו רואה את הצבע הירוק גם כשהאיש עומד. כאשר אני בטעות (רק בטעות) מגיעה לנתיב השמאלי, אני לא ממש יודעת איך לעבור לימיני. וכך אני יכולה לנסוע עד אילת תוך כדי צפירות וסינוורים של הנוהגים מאחורי.
לעולם שוטר לא יקנוס אותי על מהירות. כי אני נוסעת לי באיטיות פלגמטית. בקיצור אני סובלת. או ממש סובלת מכל הכרוך בנהיגה.
לזכות הסרטן יאמר שעכשיו אני יכולה להשתמש בו כדי לטעון שהוא ממש מעייף אותי, גורם לי לחוסר ריכוז. ובכלל כדאי לא לתת לי את ההגה בידיים. כי אין לדעת מה יהיו התוצאות....

<< לרשומה הקודמת לרשומה הבאה >>

הוספת תגובה | חזרה לבלוג - החיים זה לא הכל...